

JÉZUS, AZ ÚJ SZÖVETSÉG KÖZVETÍTŐJE

Február 12., szombat délután

Gyorsan közeledett Krisztus földi munkásságának vége. Éles körvonalakkal rajzolódtak ki előtte az események, melyek felé léptei vezettek. Még mielőtt emberi testet öltött volna, végig látta az utat, amelyen haladnia kell, hogy megmentse, ami elveszett. A szívét gyötrő minden fájdalom, a fejére szórt minden sértés, minden elszenvedett nélkülözés ismeretes volt előtte, mielőtt letette koronáját és királyi palástját, leszállt a trónjáról, hogy emberi ruhát öltson istenségére. Szeme elé tárult a bölcsőtől a Kálváriáig vivő ösvény. Ismerte a rá váró kínokat. Mindent tudott, mégis ezt mondta: „Ímé, jövök; a könyvtekericsben írva van felőlem, hogy teljesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt 40:8–9)

Előre látta küldetésének eredményét. Küzdelmes, önfeláldozással teli földi életét megvidámította a kilátás, hogy munkája nem lesz hiábavaló. Életét adja az ember életéért, s ezzel visszanyeri a világot az Isten iránti hűségnek. Bár először a vér keresztségében kell részesülnie, bár a világ bűneit ártatlan lelkének kell hordania, bár kimondhatatlan gyötrelem árnyéka borul rá – mégis az előtte álló örömeért kereszteszenved megvetve a gyalázatot. – *Jézus élete*, 410. o.

Krisztus azért jött, hogy egy hatalmas és csodás törvényt mutasson be. Jött, hogy magasba emelje a régi parancsolatot, ami már a kezdetektől a rendelkezésünkre állt. Szükségünk van a törvényre és a prófétákra. Szükségünk van az Ótestamentumra, hogy korszakokon át vezessen el az Újtestamentumig, mely nem veszi át az Ótestamentum helyét, hanem még inkább érthetővé teszi a megváltási tervet azáltal, hogy fontosságot tulajdonít az áldozati rendszernek, az adományoknak, valamint az Igének, amely kezdettől fogva a mienk volt. Minden

lélek kedvét és örömét lelheti a tökéletes engedelmisségben. Az Isten kinyilatkoztatott akarata iránti engedelmisség egységet teremt Krisztussal... Róla van megírva: „Ímé, jövök; a könyvtekercsben írva van felőlem, hogy teljesítem a te akaratotod; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt 40:8–9) – *Sons and Daughters of God*, 48. o.

Isten olyan nagy érdeklődés tanúsított az általa teremtett lények iránt, és olyan nagy szeretettel viszonyult a világhoz, „hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). Krisztus eljött, hogy erőt hozzon az embernek, hogy felemelje, nemesebbé tegye és megerősítse, és képessé tegye arra, hogy az isteni természet részesévé váljon, ha elszakad a világi kívánságok okozta romlástól. Bebizonyította az elbukott világok lakóinak és az embereknek, hogy a törvény betartható. Emberi természetében engedelmisség volt a menny törvénye iránt, és ezzel bebizonyította, hogy az Úr joggal várja el a törvény iránti engedelmisséget. Az ítélet napján az Ő élete lesz majd a legcáfolhatatlanabb érv Isten törvénye mellett. – *In Heavenly Places*, 38. o.

Február 13., vasárnap

A nép bűnét jelképesen a szolgálattevő papra, a nép közbenjárójára hárították. A pap maga nem tehetette önmagát bűnéért való áldozatul, nem végezhetett engesztelést élete odaadásával, hiszen ő is bűnös ember volt. Ezért ahelyett, hogy maga szenvedte volna el a halált, hiba nélküli, ép bárányt áldozott föl; a bűn büntetését az ártatlan állatra hárították át, mely így közvetlen helyettes lett, s Jézus Krisztus későbbi tökéletes áldozatát jelképezte. Az áldozat vérén keresztül az ember hit által Krisztus vérére tekintett, mely majd elfedezést fog végezni a világ bűneiért. – *A Te Igéd igazság*, I. köt., 1111. o.

Pál azon is fáradozott, hogy hallgatói gondolatait a bűnért hozott egyetlen áldozatra irányítsa. Előbb utalt azokra a véráldozatokra, amelyek az eljövendő nagy, értékes áldozatnak csak előrevetített jelképei voltak, azután pedig Krisztust szemléltette, mint akiben a törvény összes ceremóniái beteljesedtek; akire utaltak, aki az elbukott ember életének és reménységének egyetlen forrása. Az ősidők, az ókor szent

emberei is a Krisztus véérébe vetett hit által üdvözültek. Mikor látták az áldozati állatok haláltusáját, pillantásuk áthatolt a korszakokon, feltekintettek Isten szent Bárányára, „aki elveszi a világ bűneit”.

Az Úr jogosan igényli valamennyi teremtménye szeretetét és engedelmisségét. Törvényében a jog, az igazság tökéletes zsinórmértékét adta. Igen sokan azonban megfélemlenkeznek Teremtőjükéről, és akarátának ellenére saját utaikat követik. Ellenségeskedéssel viszonozzák szeretetét, amely magas, mint a menny, és széles, mint a világegyetem. Isten nem csökkentheti törvénye követelményeinek szintjét a bűnös ember akarata szerint; az ember viszont saját erőből nem tehet eleget a törvény követelményeinek. Tehát a bűnöst csak a Jézusba vetett hit tisztíthatja meg minden bűnétől, és teheti képessé arra, hogy engedelmeskedjen Teremtőjének. – *Az apostolok története*, 424–425. o.

Az ember olyan lelki vakságban sínylődött, hogy már teljesen hatástalannak tartotta Isten Igéjét. A hagyományok befolyására azt hangoztatta, hogy a nagy megváltási terv csupán azért lett kitalálva, hogy hatályon kívül helyezze és hasztalanná tegye Isten törvényét, pedig épp a Golgota bizonyítja a legerőteljesebben Jehova rendeleteinek változhatatlan jellegét... A jellemet össze kell vetni a tökéletesség nagy erkölcsi mércéjével. Különösen azokat a bűnöket kell megvizsgálni, amelyek megbántották Istent, szégyent hoztak a nevére, elutasították Szentlelkének világosságát, és a lélekből kiölték az első szeretetet. A győzelmet a hit és az engedelmisség által érhetjük el... A győzelem nem lett csupán a vértanúk idejére korlátozva. Küzdelmet kell vívni a világiasság, a hamis biztonságérzet, a büszkeség, a kívánságok, a hamis tanítások és az életünkben levő erkölcstelenség aljas kísértése ellen... Vajon talpon fogunk maradni, amikor Isten próbára tesz bennünket? – *That I May Know Him*, 256. o.

Február 14., hétfő

A Krisztusra mutató áldozati szolgálat ideje elmúlt, az emberek tekintete a világ bűneiért hozott igazi áldozat felé fordult. A földi papság megszűnt, Jézushoz jövünk, az új szövetség közbenjárójához „és a meghintésnek vééréhez, amely jobban beszél, mint Ábel vére” (Zsid 12:24). „Még nem nyílt meg a szentély útja, fennállván még az első sátor. [...] Krisztus pedig megjelenén, mint a jövőendő javaknak főpapja, a nagyobb és töké-

letesebb, nem kézzel csinált sátoron keresztül, [...] az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe örök váltságot szerezve.” (Zsid 9:8–12)

„Ennekokáért Ő mindenképpen üdvözítheti is azokat, akik őáltala járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzen érettük.” (Zsid 7:25) Bár a szolgálat áthelyeződött a földiből a mennyei templomba, bár a szentély és a mi nagy Főpapunk emberi szemnek láthatatlan, a tanítványok mégsem szenvednek kárt. Közösségükben nem következhet be szakadás, nem csökkenhet az erő a Megváltó távollétében. Amíg Jézus a fenti szentélyben szolgál, addig Lelke által Ő a földi egyház papja is. Visszavonult a földi szemek elől, de távozásakor adott ígérete beteljesedett: „Ímé, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:20) Miközben erejét helyettes szolgálóira ruházza át, éltető jelenléte most is egyházával van. – *Jézus élete*, 166. o.

Az apostol szeretete volna, ha címzettjei emlékeznek arra, hogy életükkel be kell mutatniuk a Krisztus átformáló hatalma által bennük végbement változást. A világ világosságainak kellett lenniük, akik megtisztított és megszentelt jellemükkel olyan befolyást árasztanak, mely szemben áll a sátáni eszközök befolyásával. Mindig emlékezniük kellett a szavakra, amelyek szerint mindez „nem tőlük van”. Saját szívüket nem változtathatták meg. Amikor törekvéseik nyomán emberek hagyták el Sátán seregeit, és álltak Krisztus oldalára, a végbement változást nem volt szabad saját munkájuknak tulajdonítaniuk. (...)

A bűnös ember megtérése után észlelhető nagy változás nem emberi jószág gyümölcse...

Az irgalmas Isten részesített minket kegyelmében. Adjunk hálát, és zengjünk dicséretet neki, amiért Megváltónkká lett. A szívünket és elménket betöltő szeretete a kegyelem gazdag áradataiban törjön elő. Amikor halottak voltunk törvényszegéseinkben és bűnünkben, Ő lelki életre támasztott fel bennünket. Kegyelmet és megbocsátást adott, és új élettel töltötte meg a lelkünket. – *Isten csodálatos kegyelme*, 319. o.

Február 15., kedd

Isten Fiának, az Atya egyszülöttjének halála felmagasztalta az isteni kormányzat törvényét. Krisztus viselte a világ bűnének terhét. Méltókká csak egyedül Isten Fiának testet öltése és halála tesz bennün-

ket. Ő azért szenvedhetett helyettünk, mert az istenség támogatását élvezte. Azért tűrhetett, mert nem volt benne szennyfolt, hitetlenség vagy bűn. Az Üdvözítő győzött az ember helyett, s így magára vette a jogos büntetést, ekképpen biztosítva az embernek az örök életet, de egyúttal magasba emelte és felmagasztalta a törvényt.

Minden lélek köteles Krisztus, az emberiség nagy példaképének nyomdokaiba lépni. Ő mondta: „Megtartottam Atyám parancsolatait.” A farizeusok azt hitték, hogy Jézus lekicsinylően viselkedett Isten törvényével szemben, azonban a Megváltó így szólt hozzájuk: „Ne gondoltátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik.” (Mt 5:17–18) – *Sons and Daughters of God*, 48. o.

Pátmosz szigetén Isten kijelentette Jánosnak, amit közölni kívánt az emberekkel. Tanulmányozzátok e kijelentéseket. Itt találjátok az elmélyülésre méltó tárgyakat, nagy és átfogó tanításokat, melyeket az egész angyalsereg közölni igyekszik az emberekkel. Szemléljétek Krisztus életét és jellemét, tanulmányozzátok közbenjárói munkáját. Itt végtelen bölcsességet, végtelen szeretetet, végtelen igazságosságot, végtelen könyörületet találtok. Itt a mélység és magasság, a hosszúság és a szélesség, ezekben mélyedjete el. Számptalan toll foglalkozott már a Fiú életének, jellemének, közbenjárói munkájának hirdetésével, s mégis minden olyan értelem, melyen át a Szentlélek tevékenykedett, friss és új megvilágításban tárja fel a tárgyakat.

Rá szeretnénk vezetni az embereket, hogy megértsék, mit jelent számukra Krisztus, és milyen felelősségek vállalására hívja fel őket. Mint képviselőinek és tanúinak, nekünk kell előbb teljesen megértenünk a megmentő igazságokat, amit tapasztalati tudásból nyerhetünk. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 59. o.

Február 16., szerda

A próféták tanításaiban az Úr érthetően kinyilatkoztatta szeretetét és a megváltásukra készített tervet. A menny követői, akiket egyházához küldött, Izrael elhívásának, sikereinek, kudarainak, Isten kegyeibe

való visszafogadásának, a szőlőskert Gazdájától való elfordulásának történetéről, valamint arról beszéltek, hogy a korszakokat átfogó tervet a maradék fogja megvalósítani, melynek életében minden szövetségi ígéret teljesséni fog. És ma Ő ugyanazt üzeni (...)

Izrael! Bízzál Istenben! A szőlőskert Gazdája még most is gyűjti régóta várt drága gyümölcsseit a nemzetek és népek közül! Nemsokára eljön övéihez; és azon a boldog napon végre megvalósul Izrael házával való terve. – *Próféták és királyok*, 22. o.

A drága Szentírás Isten kertje, a mennyei ígéretek pedig a kert rózsái és liliomai.

Annyira szeretném, hogy bárcsak mindannyian elhinnénk az Úr ígéreteit... A mennyel való jó kapcsolatunkat nem a szívünkben levő öröm bizonyítja, hanem az, hogy a következő szavakkal viszonyulunk Isten ígéreteihez: „Ezek az enyéme. Az Úr kiárasztotta rám Szentlelkét. Én szüntelenül befogadom a világosságot, hiszen Ő megígérte: »Amit könyörgéseitekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz néktek.« Hit által léphetek be a kárpit mögé, és szorosan kapaszkodom Krisztusban, az én erősségemben. Hálás vagyok Istennek, hogy van Megváltóm.” (...)

Az Igében található ígéretekben Isten mindannyiunkat személyesen szólít meg, és teszi ezt oly közvetlenül, hogy szinte hallhatjuk a hangját. Az ígéretek által Krisztus kegyelmet és erőt ad nekünk arról a fáról, amelynek a levelei a „pogányok gyógyítására” valók. Ha ezeket elfogadjuk és magunkévá tesszük, akkor megerősödik a jellemünk, és az életünkre nézve ihletést és támogatást nyerünk. – *The Faith I Live By*, 9. o.

Krisztus eljött a földre, és az örökkévalóságban felhalmozott szeretettel állt az emberek fiai elé. Ez az a kincs, amelyet a vele való kapcsolat útján kell megkapnunk, bemutatnunk és továbbadnunk.

Isten művében az emberi erőfeszítést csak odaszentelt, imádkozó étellel, a krisztusi kegyelem életet átformáló hatalmának megmutatásával lehet eredményessé tenni. Különböznünk kell a világtól, mert Ő ránk nyomta pecsétjét; mert bennünk nyilatkoztatja ki saját szeretetét és jellemét. Megváltónk pedig betakar minket igazságával. – *A nagy Orvos lábnymán*, 37. o.

Február 17., csütörtök

A Biblia kinyilatkoztatja Isten akaratát. Isten Igéjének igazságai a Mindenható kijelentései. Aki ezeket az igazságokat megvalósítja az életben, minden tekintetben új teremtsé válik. Nem kap új értelmi képességeket, de megszűnik a sötétség, amely elhomályosította értelmét a tudatlanság és bűn által. Ezek a szavak: „Új szívet adok nektek”, azt jelentik, hogy „új lelket adok nektek” (Ezék 11:19; 18:31; 36:26). A szív megváltozásával mindig együtt jár az igazság megértése és a meggyőződés keresztyén köteleltségeinkről. Aki komolyan és imádkozva, figyelmesen tanulmányozza a Szentírást, tiszta gondolkodást és józan ítélőképességet nyer – Istenhez fordulva a műveltség magasabb fokára juthat el. – *Az én életem ma*, 24. o.

Jézus azért jött, hogy új szívet adjon az embereknek. „Új szívet is adok nektek” – mondta. De az akkori és a napjainkban élő öngazultak nem érzik hiányát az új szívnek. Jézus elhaladt az írástudók és farizeusok mellett, mert azok nem érezték a Megváltóra való szükségüket. Megrögzödtek formásaikban és szokásaikban. Szolgálataikat Krisztus rendelte el, és azok tele voltak életerővel és lelki szépséggel. A zsidók azonban kihagyták a szertartásaikból a lelkiséget, és merő formákhoz ragaszkodtak, mígnem a lelki élet teljesen elveszett közülük. Amikor eltávoztak Isten parancsolataitól és rendeléseitől, a hiányt saját előírásaik megsokszorozásával igyekeztek pótolni. Szigorúbb követeléseket írtak elő, mint Isten. Minél merevebbek lettek, annál kevesebb szeretetet és Istentől származó lelkületet tanúsítottak. – *Szemelvények*, I. köt., 386. o.

Az Úr Igéjében találjuk meg az egyik legbuzgóbb könyörgést, Dávid imáját: „Tiszta szívet teremts bennem, ó, Isten.” Az ilyen imára a Mindenható így válaszol: „Tiszta szívet adok beléd.” Ezt a műveletet azonban korlátolt ember nem végezheti el. A férfiaknak és a nőknek már első perctől kezdve a lehető legbuzgóbban kell kérniük Istent, hogy adjon nekik igazi keresztyén tapasztalatot. Meg kell érezniük a Szentlélek teremtő erejét. Új szívre van szükségük, mely a mennyei kegyelem révén érzékeny és gyöngéd marad. A lélekből ki kell irtani az önzést. Minden ember teljes komolysággal és alázattal kérjen bátorítást és vezetést Jézustól, hogy az így megalkotott épület növekedhessen, mígnem az Úr szent templomává lesz. – *Our High Calling*, 159. o.

Akkor tehát hogyan üdvözülünk? „Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában” (Jn 3:14), úgy emeltetett fel az embernek Fia; és mindenki, akit a kígyó becsapott és megmart, ránézhet és élhet. „Ímé, az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit.” (Jn 1:29) A keresztről áradó fény kinyilatkoztatja Isten szeretetét. Szeretete hozzá vonz. Ha nem állunk ellen ennek a vonzásnak, akkor a kereszt lábához fog vezetni, mint olyanokat, akik megbánták bűneiket, és akikért a Megváltót megfeszítették. Ekkor Isten Szentlelke hit által lélekben új életet hoz létre. A gondolatok és vágyak összhangba kerülnek Krisztus akarásával. A szív, az elme újjáteremtődik annak képmására, aki azon munkálkodik, hogy egészen alárendeljük magunkat neki. Ekkor Isten törvénye bekerül az elmébe és a szívbe, és elmondhatjuk Jézussal: „Hogy teljessésem a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem.” (Zsolt 40:9) – *Jézus élete*, 175. o.